

Sygnatura akt VI Ka 821/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Marcina Bąka Prokuratora Prokuratury Rejonowej wT.

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 r.

sprawy **M. T.** ur. (...) w B.

syna J. i I.

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 26 czerwca 2018 r. sygnatura akt VI K 354/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że uznaje, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi tj. występki z art. 286 § 3 kk i za to z mocy tego przepisu skazuje oskarżonego na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych) i zwalnia go od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 821/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018 r. sygn. akt VI K 354/18 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach uznał oskarżonego M. T. za winnego występku z art. 286 § 1 kk i skazał go za ten występki na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zasądził też Sąd od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę i wydatki.

Wyrok w całości został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego. Zarzucił on naruszenie prawa procesowego a to art. 353 § 3 i 4 kpk w zw z art. 16 § 1 kpk, art. 410 kpk oraz błąd w ustaleniach faktycznych a z ostrożności procesowej także obrazę przepisu prawa materialnego a to art. 286 § 3 kk.

Domagał się zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, lub też zmiany wyroku poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286 § 3 kk i orzeczenie jedynie kary grzywny a z ostrożności procesowej zarzucił rażąca

niewspółmierność kary i wniósł o zmianę wyroku w zakresie kary i orzeczenie za czyn mu przypisany jedynie kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Co się tyczy zarzutów dotyczących przebiegu postępowania przed Sądem I instancji, to należy stwierdzić, że wbrew stanowisku apelującego oskarżony został zawiadomiony o terminie rozprawy (k. 42). Tą samą przesyłką został też pouczone o przysługującym mu uprawnieniu do domagania się doprowadzenia na rozprawę. Trudno dociec dlaczego apelujący widzi kartę 41 a karty 42 już nie widzi. Zatem pierwszy zarzut odwoławczy jest chybiony.

Także drugi zarzut odwoławczy jest chybiony. Być może Sąd I instancji do materiału dowodowego odniósł się zwięźle, ale trzeba podkreślić, że w istocie materiał dowodowy żadnych wątpliwości nie budził. Przypomnieć należy, że oskarżony był gościem w hotelu i miał świadomość tego, że należna jest opłata za każdą dobę hotelową. Z treści wyjaśnień oskarżonego (k. 22) wynika, że obiecał zapłacić za ostatni dzień 25 zł po pracy. Nie uiszczając zapłaty zabrał swoje rzeczy a nawet klucz do pokoju hotelowego i oddalił się, nie mając zamiaru zapłaty uiszczać. Nieporozumieniem jest wywód apelującego nad wiedzą prawną oskarżonego. Z treści wyjaśnień oskarżonego wynika jasno, że wprowadził obsługę hotel w błąd i usługę wyłudził. Nie ma znaczenia, czy oskarżony zdawał sobie sprawę z tego jaką odpowiedzialność poniesie. Niewątpliwie wiedział jednak, że jest to czyn zabroniony. Podkreślić też trzeba, czego najwyraźniej nie rozumie obrońca oskarżonego, że oskarżony ponosi odpowiedzialność nie za brak zapłaty, ale za wprowadzenie w błąd co do zamiaru zapłaty i doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w tym wypadku poprzez świadczenie usługi hotelowej. O jakiej „analizie” materiału dowodowego pisze obrońca oskarżonego, tego nie sposób się domyślać. Nie ma powodów, by Sąd I instancji dla potrzeb niniejszego postępowania ustalał precyzyjnie jak w danym hotelu wygląda kwestia rozliczania się klienta za usługę i kiedy ma następować płatność. Wystarczy świadomość oskarżonego, że usługa hotelowa jest płatna, że zapłaty za ostatnią dobę hotelową nie uiszczył i że umożliwiono mu pobyt w tej ostatniej dobie, gdy powiedział, że za tę dobę zapłaci.

Nie uznał też Sąd Okręgowy, aby należało zakwalifikować zachowanie oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi przestępstwa oszustwa. Wprawdzie mienie jakim niekorzystnie rozporządzono było niewielkiej wartości, ale Sąd ocenił, że oskarżony zachował się w sposób urągający kulturze. W dodatku oskarżony przestępstwa oszustwa dopuścił się po raz trzeci.

Co się tyczy zarzutu rażącej niewspółmierności kary to należy stwierdzić, że Sąd orzekł minimalną karę (równą dolnemu progowi zagrożenia ustawowego) za występki z art. 286 § 1 kk. Informacje Krajowego Rejestru Karnego przekonują o tym, że stosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 37 kk kłóciłoby się z celami stawianymi karze. Warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonej kary sprzeciwiały się tak przepisy, jak prognoza kryminologiczna.

Z tych względów apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy nie uwzględnił i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było orzeczenie obciążające oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze tj. wydatkami postępowania odwoławczego i opłatą za II instancję, gdyż Sąd nie widział powodów, dla których koszty te nie miałyby być przez oskarżonego poniesione.